

Romane

- *În lipsa președintelui* (cu Bill Clinton)
- *Grădina Zoologică* (cu Michael Ledwige)
- *Invizibilul* (cu David Ellis)
- *De-a v-ați ascunselea*

Seria *Women's Murder Club*

- *A 11-a oră* (cu Maxine Paetro)
- *A 10-a aniversare* (cu Maxine Paetro)
- *A 9-a judecată* (cu Maxine Paetro)
- *A 8-a mărturisire* (cu Maxine Paetro)
- *Al 7-lea cer* (cu Maxine Paetro)
- *A 6-a întârstă* (cu Maxine Paetro)
- *Al 5-lea călăreț* (cu Maxine Paetro)
- *4 Iulie* (cu Maxine Paetro)
- *Al 3-lea caz* (cu Andrew Gross)
- *A 2-a șansă*
- *1-ul pe lista morții*

Din seria *Summer*

- *Croaziera* (cu Howard Roughan)
- *Bikini* (cu Maxine Paetro)
- *Salvamarul* (cu Andrew Gross)

Din seria *Alex Cross*

- *Detectivul Alex Cross*

Din seria *Private*

- *Private. Agenția de investigații* (cu Maxine Paetro)

JAMES PATTERSON

JUSTIȚIA LUI CROSS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATTERSON, JAMES

Justiția lui Cross / James Patterson; trad.: Graal Soft. – București:

RAO Distribuție, 2019 *ameni și cărți*

ISBN 978-606-006-226-4

I. Graal Soft (București)

821.111

PROLOG

SIMTE-TE DRĂGUȚĂ...

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

James Patterson

Cross Justice

Copyright © 2015 by James Patterson

Publicat prin înțelegere cu Little Brown
and Company New York, New York, SUA

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

GRAAL SOFT

© RAO Distribuție, 2019

Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-226-4

Unu

Coco a lăsat cadavrul scufundat în cadă și a intrat în dressingul enorm, îmbrăcată în chiloți de mătase neagră, mănuși negre, lungi până la cot și nimic altceva. Ochii săi antrenați au scanat hainele atârnate – numai piese elegante, desigur –, dar nu ceea ce-și dorea Coco.

Rochii *couture*. Haine elegante de seară. Drama și seducția pieselor elegante o atraseră pe Coco aşa cum un magnet atrage fierul. Priviri experte și degete atent înmănușate examinară o rochie cenușie, cu umerii goi, creată de Christian Dior, și apoi o rochie albă, Gucci, cu spatele gol.

Lui Coco, croiala i se păru genială, dar finisajele nu erau la fel de precise, execuția nu era la fel de minuțioasă cum te-ai fi așteptat de la niște rochii de zece mii de dolari și chiar peste. Chiar și în topul luxului, arta croitoriei de rochii suferea în prezent, vechile abilități fuseseră uitate. Păcat! O rușine! Strigător la cer, cum ar fi spus mama lui Coco, de mult plecată dintre noi.

Totuși, ambele rochii intrără într-o husă de haine pentru a fi folosite cândva, în viitor.

Coco mai dădu la o parte niște haine, căutând acea rochie care avea să iasă în evidență, cea care stârnea o

emoție puternică, cea care te face să spui „Aaaa, da! Acesta este visul meu. Fantezia mea. Asta voi fi în seara asta!”

O rochie de cocktail creată de Elie Saab a pus, în sfârșit, capăt căutării. Mărimea S. Perfectă! De culoare indigo închis, din mătase, fără mânci, cu un decolteu adânc și un decupaj în formă de diamant la spate, era spectaculos de retro – de la finalul anilor '50, începutul anilor '60 –, ieșită direct din garderoba pentru *Mad Men*.

Un apel pentru domnul Draper, puteți saliva acum.

Coco chicoti, dar nu era nimic amuzant la rochia aceasta. Era o haină legendară, la vederea căreia puteau să amuțească toate conversațiile dintr-un restaurant de trei stele Michelin sau o sală de bal plină cu oameni bogăți, puternici și famoși, tipul rar de rochie care părea să aibă propriul câmp gravitațional și putea să stârnească poftă fiecărui bărbat și invidie din partea fiecărei femei, pe o rază de o sută de metri.

Coco o scoase de pe raft, se îndreptă spre peretele de oglinzi din celălalt capăt al dressingului și se opri acolo pentru o secundă de autoevaluare. Înaltă, suplă, cu un chip ca de copertă de revistă și o postură de dansatoare regală, Coco observă ochii de culoarea alunei și pielea impecabilă. Adaugă la asta niște sânii abia vizibili și niște solduri înguste, băieșteți, și, dacă lumea nu ar fi atât de crudă, această creatură ademenitoare ar fi fost vedeta podiumurilor din Paris până la Milano.

Coco privi pentru un moment cu frustrare la singurul lucru care îi blocase o viață de vis ca supermodel de lux. În ciuda benzii lipite pe sub chiloții negri, erau puține îndoieri asupra faptului că, în realitate, Coco era bărbat.

Doi

Atent să nu își întindă machiajul, Coco își trase rochia marca Elie Saab peste capul neted, chel și peste umăruri feminine, rugându-se ca fluxul rochiei să îi ascundă orice doavadă reliefată a masculinității sale.

Rugăciunile îi fură ascultate. Când Coco netezi materialul astfel încât să i se muleze pe șolduri și pe coapse, chiar și cu capul chel, era, după toate aparențele, o femeie superbă.

Coco găsi o pereche de ciorapi până la coapse și și-i puse cu atenție, senzual, înainte să treacă la rafturile de pantofi de lângă oglinzi. Se opri din numărat după două sute de perechi.

Ce era Lisa, reîncarnarea Imeldei Marcos?

El râse și alese o pereche de pantofi negri cu toc cui, marca Sergio Rossi. Erau puțin strâmbi la vârf, dar o fată trebuie să facă orice e nevoie când vine vorba despre modă.

După ce își strânse șireturile pe picior și își recăpăta echilibrul, Coco ieși din garderobă și intră în apartamentul uriaș. Ignoră decorul deosebit și se îndreptă direct spre o cutie mare de bijuterii de pe măsuța de toaletă.

După ce dădu la o parte câteva obiecte, găsi un set de cercei cu perle de Tahiti și un colier asortat de la Cartier, care întregea, dar nu domina în niciun fel rochia. Așa cum spunea mama lui: *Să știi pe ce te concentrezi și apoi adaugă accesorii.*

Își puse cerceii cu perle și luă punga de cumpărături Fendi pe care o lăsase mai devreme lângă masă. Dădu la o parte hârtia de împachetat, ignorând cămașa polo împăturită, jeansii și pantofii, și luă de acolo o cutie ovală.

Coco scoase capacul, dezvelind o perucă. Era veche de peste cincizeci de ani, dar se menținuse într-o stare impecabilă. Părul era bogat, uman și nevopsit, o nuanță cenușie de blond. Fiecare șuviță reținea strălucirea naturală, supletea și textura.

Se așeză la măsuța de toaletă, căută din nou în punga de cumpărături și găsi o bucată de bandă dublu adezivă. Cu foarfeca din sertarul toaletei, tăie banda în patru bucăți, fiecare având cam trei centimetri lungime, apoi își trase cu dinții una dintre mănușile negre, lungi.

Desfăcu spatele fiecărei bucăți de bandă și lăsa hârtile în punga Fendi. Apoi lipi bucățile de bandă de scalp, una în creștet, alta la șapte centimetri de centru și câte una deasupra fiecărei urechi.

După ce-și puse mănușa la loc, Coco scoase peruca din cutie, se uită în oglindă, apoi și-o puse pe cap și o poziționă direct peste bandă. Urmă un oftat de plăcere.

În ochii lui Coco, perua arăta la fel de dramatic de parcă ar fi fost prima oară când o vedea, cu decenii în urmă. Fusese stilizată de un maestru în Paris, care i-a făcut cărare pe mijloc, a tuns-o scurt la spate și apoi i-a aranjat lungimea astfel încât șuvițele din față să fie mai lungi.

Părul încadra fața lui Coco într-o lacrimă care se termină exact sub falcă și imediat deasupra colierului cu perle.

Extrem de încântat de ce vedea în oglindă, Coco își aranjă rujul și zâmbi seducător la femeia care îl privea înapoii.

– Ești superbă în seara asta, draga mea, spuse el, încântat. O operă de artă.

Făcu cu ochiul spre reflexia sa, se ridică de la măsuța de toaletă și începu să cânte.

– *Mă simt drăguță, o, atât de drăguță...*

În timp ce cântă, ochiul lui antrenat se întoarse la cutia cu bijuterii și scoase câteva piese promițătoare împodobite cu smaralde mari. Le puse în punga Fendi și se întoarse în dressing. Acolo dădu la o parte un rând de cămași bărbătești apretate și scoase la iveală un seif și o tastatură digitală. Coco tastă codul din memorie și deschise seiful, bucuros să găsească zece teancuri de zece centimetri de bancnote, fiecare teanc având bancnote de cincizeci de dolari. Le băgă pe toate în pungă și închise seiful, apoi băgă punga și tot ce conținea ea la fundul husei de haine și o puse pe umăr.

În drum spre ieșirea din dressing, Coco luă un set de chei. Găsi o poșetă geometrică, negru cu auriu, marca Badgley Mischka Alba, și o înhăță de pe raft. *Ce noroc!*

Puse cheile înăuntru.

Ezită în apartament, dar apoi se întoarse în baie, care avea dimensiunea unei case mai mici, și spuse:

– Lisa, dragă, mă tem că a venit timpul să plec. Coco își înclină capul spre umărul stâng, privind spre față tristă a femeiei brunete din cadă. Ochii turcoaz, fără viață ai Lisei, erau mari și buzele ei injectate cu colagen erau întinse,

de parcă falca ei fusese deschisă atunci când radioul Bose acustic, băgat în priză, atinsese apa din cadă. E uimitor că, în ziua de azi – cu toată tehnologia sofisticată și circuitele protejate și tot restul –, electricitatea dintr-o casă și apa din cadă pot crea un soc suficient de puternic cât să opreasă o inimă. Trebuie să recunosc, draga mea prietenă, că ai avut gusturi mult mai bune decât anticipasem, se adresă Coco cadavrului. La urma urmei, după un scurt inventar al garderobei tale, văd că ai avut bani și i-ai cheltuit destul de bine. Și din adâncul inimii? Ești frumoasă chiar și după moarte. Bravo, draga mea! Bravo!

El îi trimise un pupic, se întoarse și ieși din cameră.

Coco mergea cu pași hotărâți prin vilă, apoi coborî scara în spirală până în hol.

Era târziu, aproape de asfințit, iar soarele Floridei care apunea proiecta o strălucire aurie prin ferestre, iluminând o pictură în ulei de pe zidul îndepărtat.

Coco crezut că artistul o redase pe Lisa în toată gloria ei, surprinzând-o în apogeul puterii sale feminine, al eleGANței și al maturității. Nimeni nu putea să schimbe asta. Niciodată. De acum încolo, Lisa avea să devină femeia din tablou, nu acea carcasă fără viață de la etaj.

El ieși pe ușile din față și pătrunse pe o alei circulară. Era spre sfârșitul lui iunie, iar căldura continentală era de nesuportat. Dar aici, în apropierea oceanului, sufla briza, făcând aerul destul de plăcut.

Coco înaintă pe alei, pe lângă grădinile perfect îngrijite ale Lisei, bogate în culori tropicale și pline de orhidee înflorite. Papagali sălbatici cântau în cuiburile lor din palmieri. El apăsa un buton și poarta se deschise.

Trecu pe lângă un cvartal plin de peluze bine îngrijite și case frumoase, savurând zgomotul pe care îl faceau tocurile înaintând pe trotuar și senzația produsă de rochia de mătase care-i scotea în evidență coapsele.

O mașină sport veche, un Aston Martin DB5 verde-inchis, decapotabilă, era parcată în față. Văzuse și zile mai bune și avea nevoie de reparații, dar Coco încă iubea mașina aşa cum un copil nesigur se agață de pătura preferată până când aceasta, pur și simplu, se destramă.

Se sui în mașină, puse husa de haine pe scaunul pasagerului și băgă cheia în contact. Mașina se trezi la viață. După ce coborî acoperișul, băgă Astonul în vitează și ieși în traficul ușor de seară.

Sunt frumos în seara asta, se gândi Coco. Și este o seară spectaculoasă în paradisul meu, Palm Beach. Romantismul și oportunitatea mă așteaptă. Le simt deja venind spre mine.

Așa cum spunea mama mereu, dacă o fată are simțul modei, romanticism și puțină sansă în viață, nimic altceva nu mai contează.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

STARKSVILLE

CAPITOLUL 1

Când am văzut indicatorul care arăta că mai aveam şaisprezece kilometri până în Starksville, Carolina de Nord, mi s-a tăiat respirația, bătăile inimii s-au accelerat și m-a cuprins o senzație irațional de întunecată și opresivă.

Soția mea, Bree, stătea pe scaunul din dreapta al mașinii noastre Ford Explorer și probabil a observat reacția mea.

– Ești bine, Alex? întrebă ea.

Am încercat să alung senzațiile pe care le simțeam și am spus:

– Un mare romancier din Carolina de Nord, Thomas Wolfe, scria că nu te mai poți întoarce acasă. Mă întreb doar dacă este adevărat.

– De ce nu ne putem întoarce acasă, tată? întrebă de pe bancheta din spate fiul meu, Ali, care urma să împlânească șapte ani.

– Este doar o expresie, am răspuns. Dacă ai crescut într-un oraș mic și apoi te muti într-un oraș mare, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel când te întorci. Asta e tot.

– A, spuse Ali și se întoarse la jocul lui de pe iPad.

Fiica mea de cincisprezece ani, Jannie, care fusese îmbufnată aproape tot timpul drumului dinspre Washington, spuse:

– Nu te-ai mai întors niciodată aici, tată? Niște măcar
o dată?

– Nu, am răspuns, privind în oglinda retrovizoare. Nu
de... cât timp a trecut, Nana?

– Treizeci și cinci de ani, spuse bunica mea sfrijită, de
nouăzeci și ceva de ani, Regina Cross. Ea stătea pe ban-
cheta din spate, între cei doi copii ai mei, străduindu-se
să privească afară.

– Am ținut legătura cu familia, dar lucrurile nu s-au
aranjat ca să ne putem întoarce aici.

– Până acum, spuse Bree, și îi simțeam privirea atâtă
asupra mea.

Soția mea și cu mine suntem amândoi detectivi în
cadrul Poliției Metropolitane din Washington și știam că
eram analizat de un profesionist.

Pentru că nu voiam să redescrid „discuția“ pe care o
avusesem în ultimele câteva zile, am spus cu fermitate:

– Căpitanul ne-a ordonat să ne luăm timp liber și să
plecăm undeva, ceea ce am și făcut.

– Am fi putut să mergem la plajă, oftă Bree. Din nou
în Jamaica.

– Îmi place în Jamaica, spuse Ali.

– În schimb, mergem la munte, am spus eu.

– Cât timp va trebui să stăm acolo? mormăi Jannie.

– Atât timp cât va dura procesul vărului meu, am
spuse eu.

– Ar putea însemna și o lună! strigă ea.

– Probabil că nu, am spus eu. Dar e posibil.

– Doamne, tată, cum o să rămân în formă pentru se-
zonul de toamnă?

Fiica mea, o atletă de performanță, devenise obsedată
de exercițiile fizice de când câștigase o cursă importantă
la începutul verii.

– Ai ocazia să exercezi de două ori pe săptămână cu o
echipă de amatori din Raleigh, am spus eu. Ei vin chiar
aici, pe terenul liceului, să se antreneze la altitudine. Antre-
norul tău chiar a spus că ar fi bine pentru tine să alergi la
altitudine, aşa că, te rog, încetează cu subiectul asta. Am
aranjat asta.

– La ce atitudine este Starksville? întrebă Ali.

– Altitudine, îl corectă Nana Mama, fostă profesoară
de engleză și vicedirector de liceu. Înseamnă înălțimea a
ceva deasupra mării.

– Vom fi la aproximativ șase sute de metri deasupra
nivelului mării, am adăugat eu și apoi am arătat drumul,
spre siluetele vagi ale munților. Mai sus, acolo, în spatele
acelor creste.

Jannie stătu liniștită pentru câteva momente, iar apoi
spuse:

– Stefan e nevinovat?

M-am gândit la acuzații. Stefan Tate era un profesor
de sport acuzat că a torturat și a ucis un băiat de treispre-
zece ani pe nume Rashawn Turnbull. Era fiul surorii ma-
mei mele care murise și...

– Tată? spuse Ali. E nevinovat?

– Scootchie aşa crede, am răspuns eu.

– Îmi place de Scootchie, spuse Jannie.

– Si mie, am răspuns, privind spre Bree. Așa că, de
fiecare dată când sună, încerc să vin.

Naomi „Scootchie“ Cross este fiica fratelui meu Aaron,
care a murit. Cu ani în urmă, pe când Naomi era la